

ΚΑΝΕΝΑ ΕΘΝΟΣ ΔΕΝ ΜΑΣ ΕΝΩΝΕΙ
ΚΑΝΕΝΑ ΟΝΟΜΑ ΔΕΝ ΜΑΣ ΧΩΡΙΖΕΙ

(σχετικά με τα πρόσφατα εθνικιστικά συλλαλητήρια για το «μακεδονικό»)

Ο γεωγραφικός χώρος που ονομάζεται Μακεδονία σήμερα καταλαμβάνεται από διάφορα κράτη: ως επί το πλείστον από το ελληνικό, το μακεδονικό και το βουλγαρικό, με κάποιες άκρες της να βρίσκονται στο αλβανικό και το σερβικό. Ιστορικά, η περιοχή αυτή -όπως άλλωστε και ολόκληρη η Βαλκανική χερσόνησος στην οποία εντάσσεται- χαρακτηρίζεται από μία διαχρονική και επίμεικτη συνύπαρξη ανθρώπων και κοινοτήτων, χωρίς καμία εθνοτική-φυλετική-γλωσσική-θρησκευτική «καθαρότητα». Η έλευση όμως της εποχής των εθνών-κρατών και του κεφαλαίου, από τις αρχές του 19ου αιώνα και έπειτα, έθεσε συγχρόνως την κρατική προσταγή της εθνικής ομογενοποίησης των κοινοτήτων με κάθε κόστος, προκειμένου να κατασκευαστούν και να διατηρηθούν τα έθνη με τα αντίστοιχα κράτη τους. Έτσι, κατά την περίοδο της σταδιακής εξασθένισης και διάλυσης της οθωμανικής αυτοκρατορίας σήμανε μία ατέρμονη περίοδος πολέμων, ομαδικών σφαγών, εκτοπισμών ή αποκλεισμών αλλά και καταναγκαστικής ενσωμάτωσης των κατά τόπους «ανομοιογενών» πληθυσμών. Κομβική περίοδος αυτής της διαδικασίας «εθνοκάθαρσης» υπήρξαν οι Βαλκανικοί Πόλεμοι των ετών 1912-13, περίοδος κατά την οποία ο επεκτατισμός του ελληνικού κράτους διπλασίασε τα τότε εδάφη του κατακτώντας για πρώτη φορά ένα μέρος της Μακεδονίας μαζί με τη Θεσσαλονίκη και αυξάνοντας τον πληθυσμό του κατά 75%. Η στρατιωτική/παραστρατιωτική βία και τρομοκρατία εναντίον των κατοίκων της Μακεδονίας (π.χ. από τους περιβόητους και καθαγιασμένους σήμερα «μακεδονομάχους» της ελληνικής ιστορίας) είναι ενδεικτική, καθώς ο πληθυσμός που θα μπορούσε τότε να εκληφθεί ως «ελληνικός» έφτανε κατ' αναλογία μόλις το 10% του συνολικού πληθυσμού. Άλλωστε, ο ελληνικός εθνικισμός -από τα μέσα του 19ου αιώνα μέχρι και την μικρασιατική εκστρατεία- πρωτοστατούσε στον αλυτρωτισμό, μέσω του κυρίαρχου ιδεολογήματος της «Μεγάλης Ιδέας» που προσέβλεπε στην εδαφική ενσωμάτωση διαφόρων «αλύτρωτων πατρίδων και αδερφών».

Έτσι, από τα τέλη του 19ου αιώνα έως τα πιο πρόσφατα χρόνια, όλη η περιοχή της Μακεδονίας βρίσκεται στη δίνη των εθνικισμών, των πολέμων, των αλυτρωτισμών, της φυλετικής και θρησκευτικής μισαλλοδοξίας, των εκάστοτε διακρατικών και πολιτικών ανταγωνισμών. Τα κράτη της Ελλάδας, της Βουλγαρίας, της Σερβίας (και ύστερα του Βασιλείου της Γιουγκοσλαβίας) επιδόθηκαν σε μία αιμοσταγή πολιτικο-στρατιωτική θωράκιση της εθνικής τους υπόστασης και ταυτόχρονη αμφισβήτηση των γειτονικών τους εθνικισμών. Στη συνέχεια, η εγκαθίδρυση της Σοσιαλιστικής Γιουγκοσλαβίας έβαλε στη «συντήρηση» τα εθνικά ζητήματα χωρίς όμως επουδενί να τα ακυρώνει. Γεγονός που επιβεβαιώνεται από την εκρηκτική επιστροφή του εθνικισμού στις αρχές του '90 όταν συντελέστηκε η διάλυση της Γιουγκοσλαβίας σε διάφορα μικρότερα έθνη-κράτη, μαζί με την κατάρρευση του ανατολικού μπλοκ. Ο επακόλουθος πόλεμος στη Γιουγκοσλαβία ανέδειξε ένα εθνικιστικό ντελίριο σε όλα τα Βαλκάνια με την ισοπέδωση πολλών πόλεων και κοινοτήτων καθώς επίσης και με όλες τις απαραίτητες σφαγές και εκτοπισμούς εκατομμυρίων ανθρώπων οι οποίοι δεν «χωρούσαν» στις νέες εθνοκρατικές οριοθετήσεις. Η Δημοκρατία της Μακεδονίας δημιουργήθηκε ως απόρροια της -διεθνώς αναγνωρισμένης, μαζί με το μετεμφυλιακό ελληνικό κράτος- Σοσιαλιστικής Δημοκρατίας της Μακεδονίας, όπως έγινε αντίστοιχα π.χ. με τις Δημοκρατίες της Σερβίας, της Κροατίας, της Σλοβενίας. Στο πλαίσιο αυτό, το μακεδονικό κράτος έπρεπε να στεριώσει τον δικό του εθνοκρατισμό ανάμεσα σε διάφορα άλλα κράτη, όπως το ελληνικό στα νότιά του. Ένα ελληνικό κράτος, το οποίο από θέση ισχύος -ως ο βασικότερος συστημικός πυλώνας του καπιταλισμού στα Βαλκάνια- μόνο αμέτοχο ή φιλειρηνικό δεν στάθηκε μπροστά στην λαίλαπα του πολέμου: στήριξε ενεργά τον σερβικό εθνικισμό και τον αντι-μουσουλμανισμό (με πρωτοφανείς και οργανωμένες σφαγές χιλιάδων μουσουλμάνων), ενώ αδιαπραγμάτευτα αρνήθηκε τη χρήση του ονόματος που είχε μέχρι τότε το διπλανό κράτος, συμμετείχε σε μυστικές διαβουλεύσεις για την αναδιανομή ή την προσάρτηση εδαφών της Μακεδονίας και της Αλβανίας, κήρυξε εμπάργκο απέναντι στον πληθυσμό του νεοσύστατου κράτους, οργάνωσε μία δυναμική οικονομική διείσδυση ελληνικών κεφαλαίων (τα οποία μέχρι σήμερα αυξάνονται αποτελώντας δομικό συστατικό της μακεδονικής οικονομίας), στήριξε τις ΝΑΤΟϊκές επεμβάσεις στο Κόσσοβο. Παράλληλα, στην ελληνική ενδοχώρα, όλοι οι ιδεολογικοί μηχανισμοί έσπευσαν να καλλιεργήσουν ένα εθνικιστικό και ρατσιστικό παραλήρημα, με βασικό σύνθημα το αλυτρωτικό: «η Μακεδονία είναι μία και ελληνική».

Έτσι, από το 1991 έως και σήμερα, με πρόσχημα τους όρους ύπαρξης ή ανυπαρξίας της λέξης «μακεδονία» σε μία κρατική ονομασία, τόσο ο ελληνικός όσο και ο μακεδονικός εθνικισμός διαχέονται, δηλητηριάζοντας αμοιβαία τις κοινωνίες τους με μίσος, σωβινισμό, κατάφωρες ιστορικές παραχαράξεις, θρησκοληψία και ρατσισμό. Στο όνομα λοιπόν μίας... «ονομασίας», οι δύο εθνικισμοί διαγκωνίζονται πάνω στους μύθους τους. Χαρακτηριστικότερο παράδειγμα αποτελεί το ποιος θα επικρατήσει ως ο πιο «περήφανος» και «αυθεντικός» απόγονος του μέγα-μακελάρη Αλέξανδρου (ένας από τους μεγαλύτερους χασάπηδες-αυτοκράτορες που πραγματοποίησε μία από τις μεγαλύτερες και πιο αιματοβαμένες κατακτητικές εκστρατείες στην ιστορία), σαν να μην έχουν μεσολαβήσει εν τω μεταξύ 2.500 χρόνια αμέτρητων κοινωνικών προσμίξεων. Παράλληλα, επιχειρούν να τονώσουν στους υπηκόους τους το -ήδη ακμαίο από τα αντιμεταναστευτικά δόγματα- σύνδρομο της ξενοφοβίας καθώς και το καθεστώς φόβου και ανασφάλειας, προκειμένου να αποκομίσουν ακόμα περισσότερη υποταγή στην κρατική και καπιταλιστική εξουσία, τους θεσμούς τους, τα δόγματα και τα ιδεολογήματά τους. Επιπλέον, σμιλεύουν έναν κοινωνικό συντηρητισμό στον οποίο αφενός νομιμοποιείται εκ νέου κάθε εξουσιαστικός πυλώνας (θρησκεία, μιλιταρισμός, πατριαρχία κ.α.), αφετέρου βρίσκει το «πελατολόγιο» του κάθε επίδοξος ιδεολογικός εκφραστής, ψηφοθήρας ή έμπορος του πατριωτισμού. Τέλος, σε κάθε τέτοια ευκαιρία δεν λείπουν και τα κάθε λογής φασιστικά μορφώματα (κομματικά, παρακρατικά, κ.α.) που αναλαμβάνουν τον

ρόλο της ιδεολογικής και πρακτικής εμπροσθοφυλακής της κρατικής εξουσίας και των σχεδιασμών της.

Το αιωνόβιο πια «μακεδονικό ζήτημα» έχει επιβληθεί εκ νέου στη δημόσια ατζέντα, με επίδικο αυτήν τη φορά την εισδοχή της Μακεδονίας στο ΝΑΤΟ και την Ε.Ε. (που από τις αρχές του '90 επιχειρούν να αφομοιώσουν ή να ελέγξουν τις περιοχές της πρώην Γιουγκοσλαβίας). Σε μία περίοδο ανάτασης των πολεμικών επιχειρήσεων (π.χ. Συρία, Τουρκία), των γεωστρατικών σχεδιασμών (π.χ. οι Α.Ο.Ζ. στη Μεσόγειο, η Μέση Ανατολή, κ.α.), των εθνικών-ρατσιστικών ιδεολογημάτων (ισλαμοφοβία, ακροδεξιός λόγος) και της συστημικής θωράκισης απέναντι σε «επικίνδυνες μεταβλητές» ή «περισσευούμενους πληθυσμούς» (κοινωνικές αναταραχές, μεταναστευτικά ρεύματα κ.α.), η απρόσκοπτη συνέχιση των κρατικών-καπιταλιστικών αναδιαρθρώσεων αποτελεί μία κρίσιμη επιδίωξη της κυριαρχίας. Χαρακτηριστικό παράδειγμα αποτελεί η μεγαλύτερη ΝΑΤΟϊκή βάση παγκοσμίως στα σύνορα Μακεδονίας-Κοσσυφοπεδίου: η πλανητική στρατιωτική-οικονομική λεηλασία εκ μέρους της ευρω-ατλαντικής συμμαχίας δεν μπορεί να βρίσκει αναχώματα από «διμερή ζητήματα». Ταυτόχρονα, η συνύπαρξη δύο σοσιαλδημοκρατικών κυβερνήσεων και στα δύο «αντιμαχόμενα» κράτη διαμορφώνει τη δυνατότητα μίας καθόλα εθνοκεντρικής μεν, συστημικά ομαλής δε, διευθέτησης του «μακεδονικού ζητήματος». Κάτι που αποδεικνύει ότι οι αριστερές κυβερνήσεις όχι μόνο δεν στέκονται ενάντια στους εθνικισμούς αλλά αποτελούν έναν απαραίτητο και εκσυγχρονιστικό εκφραστή τους.

Στο πλαίσιο αυτό, το ελληνικό κράτος (και το εγχώριο κεφάλαιο) αποσκοπεί στη διατήρηση της ηγεμονικής του θέσης μεταξύ των βαλκανικών κρατών, σε μία γενικότερη «πολυεπίπεδη» στρατηγική: προβάλει την πολιτική και συνοριακή σταθερότητα, τη διαχείριση του μεταναστευτικού, αναδιατάσσει τις συμμαχίες του στη βάση της real politic (π.χ. ελληνοϊσραηλινή συμμαχία), διαγκωνίζεται (ειδικά με το τούρκικο κράτος) για τις ΑΟΖ, διαπραγματεύεται αγωγούς ενέργειας, αναπτύσσεται ως βασικός ευρωπαϊκός κόμβος διαχείρισης εμπορευμάτων, ενισχύει την τουριστική της βιομηχανία, επεκτείνει τις νατοϊκές «βάσεις του θανάτου». Απαραίτητο συμπλήρωμα της εθνοκρατικής αυτής στρατηγικής είναι η εξεύρεση μίας συμβιβαστικής λύσης για το «μακεδονικό», η οποία να διαχειριστεί το ριζωμένο ιδεολόγημα της «μίας και ελληνικής Μακεδονίας». Παράλληλα, εν μέσω της βαθιάς ταξικής λεηλασίας ελέω «κρίσης» (με υψηλή ανεργία, εντεινόμενη φοροεπιδρομή, αθρόες κατασχέσεις, ελαστικότερη κακοπληρωμένη εργασία), της επίτασης των κοινωνικών/ταξικών αποκλεισμών, της επιτήρησης και του εγκλεισμού (π.χ. με την «αναδιάρθρωση» των Μ.Μ.Μ. ή τον νέο σωφρονιστικό κώδικα), της θανατο-πολιτικής ενάντια σε πρόσφυγες/μετανάστες (με στρατόπεδα συγκέντρωσης, κέντρα κράτησης-κολαστήρια, απελάσεις), μία εθνικιστική ατζέντα έχει όπως πάντα θετική επίδραση για την εξουσία, ενάντια σε οποιαδήποτε κοινωνική διεργασία αντίστασης, ανυπακοής και αλληλεγγύης. Από τα αριστερά του συστήματος έως την άκρα δεξιά, από τον «απλό πατριώτη» μέχρι με τους πιο ακραίους εθνικιστές, η βάση της συζήτησης είναι μία: η πατριδολαγνεία, η εθνική ολοκλήρωση, η υποταγή σε ιεραρχικούς θεσμούς εξουσίας (κρατικούς, κομματικούς, στρατιωτικούς, εκκλησιαστικούς) και η διασφάλιση της κρατικής μηχανής ενάντια στους «από κάτω» και ενάντια σε οποιαδήποτε χειραφετημένη κίνηση πέρα από τους επίπλαστους διαχωρισμούς του έθνους, της φυλής, του φύλου, της θρησκείας.

Τα εθνικιστικά συλλαλητήρια των τελευταίων ημερών δεν αποσκοπούν σε τίποτα άλλο παρά στην ανάταση και τη συστράτευση του εθνικού κορμού στο πλάι του ελληνικού κράτους, για την ενίσχυση των διαπραγματεύσεων σε ένα εκ των πραγμάτων ξεπερασμένο διακύβευμα «ονοματοδοσίας» από τα κράτη και το κεφάλαιο (ήδη, 140 κράτη από τα περίπου 200 παγκοσμίως αποκαλούν την «Δημοκρατία της Μακεδονίας» ως έχει, ενώ το «ελληνικό» κεφάλαιο είναι από τα πλέον ενεργά και εδραιωμένα στο συγκεκριμένο κράτος με επενδύσεις άνω του ενός δισεκατομμυρίου ευρώ). Γι' αυτό και στη θέση της «υπεύθυνης διακριτικότητας» του επίσημου στρατού και της εκκλησίας, έχει καθίσει ένας θεσμικός βόθρος που ενεργεί καθ' υπόδειξή τους: επίτιμοι και απόστρατοι καραβανάδες που ζητωκραυγάζουν τον μιλιταρισμό τους, ένα παπαδαριό που επιβεβαιώνει τον σκοταδισμό των θρησκειών, ένα φολκλορικό τσίρκο «πολιτιστικών» συλλόγων που επιδεικνύει την παραδοσιακή πνευματική ένδεια των εθνικοφρόνων και φυσικά κάθε λογής παρακρατικές γκρούπες που βρίσκουν την ευκαιρία να ξεράσουν τον θρασύδειλο φασισμό τους. Μέσα σε αυτό το πλαίσιο, το εθνικιστικό συλλαλητήριο στη Θεσσαλονίκη στις 21/01 συνοδεύτηκε από διαδοχικές φασιστικές επιθέσεις (με την πλήρη κάλυψη της αριστερής αστυνομίας των ημερών) σε καταλήψεις, όπως αυτή στον ΕΚΧ Σχολείο (η οποία αποκρούστηκε από καταληψίες και αλληλέγγυους/ες) και όπως η διπλή φασιστική επίθεση στην Κατάληψη Libertatia, η οποία πυρπολήθηκε ολοσχερώς με σαφείς δολοφονικές προθέσεις. Ενώ, την επόμενη ημέρα στις 22/01, η κρατική καταστολή πήρε τη σκυτάλη χτυπώντας την αντανακλαστική πορεία αλληλεγγύης 1500 ατόμων που καλέστηκε στη Θεσσαλονίκη, με 5 συλληφθέντες διαδηλωτές στους οποίους ασκήθηκαν κακουργηματικές διώξεις.

Τα έθνη και οι εθνικισμοί, οι μύθοι και τα σύμβολά τους, είναι και θα παραμείνουν ιδεολογικές αυταπάτες που καλούν τους καταπιεσμένους να ενωθούν με τους καταπιεστές τους. Η ιστορία και τα εγκλήματά τους παγκοσμίως υποδηλώνουν τόσο τα ίδια τα συστατικά τους όσο και το μέλλον που υπόσχονται: πόλεμος, ξεριζωμός, εξόντωση και αποκλεισμός των «από κάτω» εντός και εκτός μίας εθνικής επικρατείας, προς όφελος κράτους και αφεντικών. Ενάντια στα εθνικά ιδεώδη και κάθε άλλο ιδεολόγημα της κυριαρχίας, προτάσσουμε τους κοινωνικούς/ταξικούς αγώνες των «από κάτω» ενάντια στην εξουσιαστική βαρβαρότητα των κρατών, των εθνών, του καπιταλισμού, των θρησκειών, των στρατών. Για ένα ανεξούσιο κόσμο ελευθερίας, αυτοοργάνωσης και αλληλεγγύης χωρίς σύνορα, κράτη, αφεντικά και επίπλαστους διαχωρισμούς.

ΣΕ ΕΛΛΑΔΑ – ΤΟΥΡΚΙΑ – ΜΑΚΕΔΟΝΙΑ Ο ΕΧΘΡΟΣ ΕΙΝΑΙ ΣΤΙΣ ΤΡΑΠΕΖΕΣ ΚΑΙ ΤΑ ΥΠΟΥΡΓΕΙΑ
ΤΑ ΣΥΝΟΡΑ ΕΙΝΑΙ ΜΑΤΩΜΕΝΕΣ ΧΑΡΑΚΙΕΣ ΣΤΟ ΣΩΜΑ ΤΟΥ ΠΛΑΝΗΤΗ
ΑΛΛΗΛΕΓΓΥΗ ΣΤΗΝ ΚΑΤΑΛΗΨΗ LIBERTATIA ΚΑΙ ΣΕ ΟΛΕΣ ΤΙΣ ΚΑΤΑΛΗΨΕΙΣ

Συνέλευση της Πλατείας Κερατσινίου-Δραπετσώνας
Ρεσάλτο (Κερατσίνι), Κατάληψη Σινιάλο (Αιγάλεω), Θερσίτης (Ίλιον), Αυτοδιαχειριζόμενο κατειλημμένο έδαφος Αγρός (πάρκο τρίτση)
Αναρχικές/οι από τις δυτικές συνοικίες της Αθήνας και τον Πειραιά, Πρωτοβουλία για την Ολική Άρνηση Στράτευσης (Αθήνα)

[02.2018]